

Смърт е ВЯРА във висшето битие, във Вечността; вяра, в която Аз-ът се разтваря и намира своята съкровена същност.

Обичам те - въздушно нежна, в нежна младост,
като на ангела сънят,
и сън си ти вещателен за тиха радост
в нерадостта на моя път.

...

И първи път за изповед в сърце ридае
доброто и грехът,
и ето ден - и ето тъмнина е.

Обичам те, защото плуваш в полумрака
на своя ненаменат ден,
и мисля аз, че ти си Тя! - че тебе чака
духът години заблуден.

И няма да ме спре (защото аз те любя!)
ни укор, ни молба -
и себе си, и тебе да погубя...

В "Демон" и "Без път" любовта също присъства като сакрална психическа реалност. В двете произведения обаче доминират трагичните интенции. Смъртта е внушена не толкова като единосъщна на Любовта, колкото като единствена възможност за постигане идентитета на Любовта. Това обуславя доминирането на СТРАДАНИЕТО като основна битийна идентификация на любовта и по-пряко от другите три творби внушава ЛЮБОВТА-БЕЗВЕРИЕ като антипод на ЛЮБОВТА-ВЯРА. Специфично Яворовски е отказът категорично да се снесе тази смислоизграждаща опозиция.

Яворов има две стихотворения - "Възхожда тя" и "Да славим пролетта", които не са в истинския смисъл на думата любовна лирика, защото не актуализират чрез Ти-изказ или посредством смисловото му имплицирание ситуативността на интимното общуване. Текстовете обаче проблематизират същностното за всяка интимна поезия (независимо дали тя го експлицира или не) отношение ДУХ - ПЛЪТ.

"Възхожда тя" е химн на ВЯРАТА В ДУХОВНОСТТА НА БИТИ-